

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ
ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΓΙΑΝΝΗ ΤΑΣΙΟΥΛΑ
ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

Συνάδελφοι,

Νομίζω ότι η εισήγηση του Διοικητικού Συμβουλίου του Συνδικάτου δίνει ολοκληρωμένα πώς είναι η κατάσταση, δίνει και ερεθίσματα που βοηθάνε τον προβληματισμό, τη συζήτηση, που οπωσδήποτε δεν πρέπει να μείνει εδώ μέσα στη Γενική Συνέλευση, αλλά μπροστά στην απεργία και στη Συνδιάσκεψη του ΠΑΜΕ, να αποτελέσει το επίκεντρο της παρέμβασής μας στους χώρους δουλειάς, τη γειτονιά.

Γιατί αυτό βοηθάει να ξεπεράσουμε αδυναμίες, που οπωσδήποτε έχουμε, βοηθάει να αντιμετωπίσουμε δυσκολίες, να αξιοποιήσουμε δυνατότητες και έτσι πρέπει να κάνουμε. Γιατί αυτό αποτελεί μεγάλη αναγκαιότητα, μιας και έχουμε υπόψη μας τι έχουμε μπροστά μας για το επόμενο διάστημα, μιας και δε συζητάμε στον αέρα, αλλά συζητάμε παίρνοντας υπόψη μας και την πλούσια πείρα που έχουμε από την παρέμβασή μας και τις συνθήκες μέσα στις οποίες καλούμαστε τώρα να δώσουμε τη μάχη. Συνθήκες νέου κύκλου επίθεσης, της κατάστασης στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, έτσι όπως υπάρχει, που είναι αρνητική και θέλουμε να την αλλάξουμε. Κι όλα αυτά μας δημιουργούν δυσκολίες και καμιά φορά μπορούν να μας κάνουν να πιστεύουμε ότι τρέχουμε όλη τη μέρα, αλλά αποτέλεσμα δεν έχουμε.

Συνάδελφοι, ίσως μετά από 10-15 χρόνια, μελετώντας εμείς οι ίδιοι και οι επόμενοι συνάδελφοι την πείρα αυτού του διαστήματος, αυτής της δεκαετίας, να διαπιστώσουμε ότι η σταθερότητα που επέδειξε το Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας και η Ομοσπονδία στη γραμμή και στην προσπάθεια να κινητοποιηθούν εργαζόμενοι, παρά τα μικρά αποτελέσματα στο βαθμό συσπείρωσης – δεν είναι τα αποτελέσματα που θέλουμε – είχε, έχει και θα έχει πολύ μεγάλη αξία. Διότι είναι μεγάλο πράγμα, ακόμα και σ' αυτές τις δύσκολες συνθήκες, σε συνθήκες κρίσης, που όλοι καλά γνωρίζουμε ότι είναι δύσκολο να κάνεις βήματα ανόδου, προόδου, ανεβάζοντας το εργατικό κίνημα, να κρατάς τη φλόγα αναμμένη. Γιατί αυτό θα σου δώσει ώθηση σαν παρακαταθήκη το επόμενο διάστημα, αυτή είναι και η σιγουριά μας.

Γι' αυτό όσοι και να είμαστε, όσες δυσκολίες κι αν υπάρχουν μπροστά μας, θα συνεχίζουμε να παλεύουμε με αυτή τη γραμμή που έχει επιβεβαιωθεί από τη ζωή, που δίνει βάρος στο ποιες είναι οι ανάγκες της εργατικής τάξης και στις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να ικανοποιηθούν, στο πώς θα δουλέψουμε πρώτα και κύρια μέσα στους χώρους δουλειάς.

Βρισκόμαστε, λοιπόν, εδώ σήμερα για να συζητήσουμε τι πρέπει να κάνουμε και να συμβάλλουμε και με τη δική μας πείρα στη διαδικασία της

Συνδιάσκεψης του ΠΑΜΕ, που είναι μια ανοιχτή, ζωντανή διαδικασία προβληματισμού, συζήτησης, απολογισμού της κατάστασης μέχρι τώρα. Για να απαντήσουμε συνολικά ως ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα τι πρέπει να κάνει η εργατική τάξη στις σημερινές συνθήκες και πώς όλοι θα συμβάλλουμε για να αντιμετωπίσουμε ενιαία την ενιαία επίθεση που εξελίσσεται απέναντι στις ζωές μας εδώ και δεκαετίες, με μεγαλύτερη ένταση τα τελευταία χρόνια.

Η ενιαία απάντηση η δική μας δε σημαίνει ότι ακυρώνεται η αυτοτελής δράση που πρέπει να έχει κάθε συνδικάτο στον κλάδο του. Αλλά τονίζουμε το ενιαίο, για να τονίσουμε ότι χρειάζεται το κάθε συνδικάτο, με βάση τη γενική γραμμή που έχουμε, να εξειδικεύει την πάλη του με συγκεκριμένα μέτρα, στο χώρο ευθύνης του.

Στην πραγματικότητα, αυτό που κουβεντιάζουμε είναι το τι κίνημα χρειαζόμαστε και το πώς θα χτίσουμε ένα ισχυρό, ταξικό κίνημα ελπίδας και ανατροπής. Το δικό μας σύνθημα «ελπίδα και ανατροπή» δεν είναι το πολυφορεμένο που κυκλοφόρησε το προηγούμενο διάστημα και έγινε φύλλο και φτερό, με βάση το πώς πολιτεύεται η σημερινή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, σε σχέση με όταν ήταν αντιπολίτευση. Το δικό μας σύνθημα «ελπίδα και ανατροπή» έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο και ουσία.

Η ουσία του βρίσκεται στο ότι όταν λέμε ανατροπή εννοούμε την ανατροπή της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, των αιτιών που γεννάνε και πολλαπλασιάζουν τα προβλήματά μας, που δε μας αφήνουν να ζήσουμε με βάση τον πλούτο που παράγουμε, τις ανάγκες που έχουμε και τις δυνατότητες που προσφέρει η εξέλιξη της επιστήμης και της κοινωνίας. Και ελπίδα είναι η οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας και οικονομίας, που θα υποτάσσει τα πάντα στο πώς θα ικανοποιηθούν οι λαϊκές ανάγκες. Δηλαδή, η ελπίδα μας έγκειται σε ένα δρόμο ανάπτυξης που το πάνω χέρι θα το έχουν οι εργάτες.

Τι κίνημα λοιπόν χρειαζόμαστε; Τι συνδικάτα χρειαζόμαστε, που να ανταποκρίνονται στις σημερινές συνθήκες, αλλά και να είναι ικανά να δώσουν την κατεύθυνση, να ανοίξουν δρόμο και για το αύριο; Χρειαζόμαστε, καταρχήν, συνδικάτα που θα αντιμετωπίζουν την προσπάθεια εγκλωβισμού και εφησυχασμού που καλλιεργούν πολιτικές, συνδικαλιστικές δυνάμεις, έτσι ώστε οι εργαζόμενοι να μη σηκώσουν κεφάλι και να περιμένουν πότε θα έρθει η ανάπτυξη και πολύ χειρότερα, να περιμένουν ότι αυτή η ανάπτυξη θα έχει φιλολαϊκό πρόσημο.

Η εισήγηση, με συγκεκριμένα παραδείγματα, έδειξε ότι και αυτή η ανάπτυξη που μας ετοιμάζουν, που κάποια στιγμή βεβαίως θα έρθει – έτσι όπως τα μετράνε αυτοί και με τις προβλέψεις που κάνουν – δε θα είναι καθόλου φιλολαϊκή, δε θα είναι η ανάπτυξη που έχουμε ανάγκη. Είτε έρθουν οι ξένοι επενδυτές είτε είναι οι ντόπιοι επενδυτές είτε ανοίξουν μεγάλα έργα, όλα αυτά θα γίνουν μόνο για ένα σκοπό. Για να γεμίσουν τα θησαυροφυλάκια, αν μιλάμε για ανάπτυξη στο χώρο των κατασκευών, των μεγάλων μονοπωλιακών ομίλων του κλάδου. Δεν πρόκειται, δηλαδή, να γίνει μια ανάπτυξη προς όφελος δικό μας, με βάση τις επεξεργασίες που έχουμε κάνει.

Τι κίνημα, τι συνδικάτα επιπλέον χρειαζόμαστε; Να είναι μαζικά και αποφασισμένα. Να βοηθάνε τον κόσμο να καταλαβαίνει ότι χρειάζονται βαθιές αλλαγές σε όλα τα επίπεδα, να βοηθάνε τους εργαζόμενους, τους συναδέλφους να κατανοούν ποιον θα βάλουν στο σημάδι, ποιον έχουν απέναντι αντίπαλο. Και ποιος είναι αυτός τελικά που χειροτερεύει τη θέση της εργατικής τάξης.

Συνδικάτα που θα δίνουν τη μάχη για όλα τα προβλήματα. Συνδικάτα που θα αποκαλύπτουν το ρόλο του κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού, όχι όμως με μια συνθηματολογία ή με μια κεκτημένη ταχύτητα ότι έτσι όπως είναι διαμορφωμένος ο κυβερνητικός-εργοδοτικός συνδικαλισμός από δεκαετίες, έτσι και παραμένει. Αλλά εδώ το συνδικάτο που θέλουμε είναι να μπορεί να παρακολουθεί και τις εξελίξεις και τις μεταλλάξεις που κάνει ο κυβερνητικός-εργοδοτικός συνδικαλισμός και να ξεχωρίζει, ως καθοδηγητής και διαφωτιστής στον κλάδο, ποιες δυνάμεις συνολικά δουλεύουν τη γραμμή του συμβιβασμού, του εγκλωβισμού των εργαζομένων. Αυτές οι δυνάμεις δεν είναι στάσιμες, αλλά στην πορεία των χρόνων εξελίσσονται.

Το σημειώνουμε αυτό γιατί σήμερα προσπαθεί να συγκροτηθεί κι ένας άλλος πόλος, που θα προωθεί την ίδια γραμμή του ρεφορμισμού, του κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού, τη γραμμή της διαχείρισης. Κι αυτός ο άλλος πόλος προσπαθεί να συγκροτηθεί έχοντας στο οπλοστάσιό του και την «αριστεροσύνη», αλλά ίσως και μια τακτική, που δεν είναι ορατή με την πρώτη ανάγνωση από τους εργαζόμενους, που λέει πως διαχωρίζεται από τις επιλογές της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, αντιπαλεύει τις επιλογές της ΓΣΕΕ και έρχεται καθαρός και αμόλυντος τώρα εδώ να προωθήσει την ίδια γραμμή που προωθούσαν κι αυτοί μέχρι τώρα.

Δηλαδή, τη γραμμή που λέει εθνικοποίηση τραπεζών κ.τ.λ. ως τη διέξοδο για να δοθεί λύση στους εργαζόμενους. Ή τη γραμμή που ξεχωρίζει τον καπιταλιστή σε καλό και κακό εργοδότη και προσπαθεί να στοιχίσει τους εργαζόμενους πίσω από το ένα ή το άλλο συμφέρον του καπιταλιστή. Αυτά τα συμφέροντα έρχονται σε αντίθεση με τους εργαζόμενους και παράγουν χειρότερα αποτελέσματα. Αλλά ο εργαζόμενος, εκείνη την ώρα, δεν είναι σε θέση να καταλάβει, αν δεν έχει κάποιον να του πει ότι δεν είναι έτσι τα πράγματα, ότι οι καπιταλιστές που παλεύουν μεταξύ τους είναι ενωμένοι στο πώς θα χτυπήσουν, πώς θα ανεβάσουν το βαθμό εκμετάλλευσης των εργαζομένων.

Άρα, χρειαζόμαστε συνδικάτα που θα ανεβάσουν την ποιότητα στη διαφώτιση. Και ταυτόχρονα θα οργανώνουν τον αγώνα των εργαζομένων για όλα τα προβλήματα, όχι μόνο τα του οίκου τους, αλλά και τα γενικότερα, γιατί όλα είναι σε άμεση σύνδεση και επηρεάζουν τη ζωή μας. Να οργανώνουν τον αγώνα καθημερινά.

Έχουμε μπροστά μας την απεργία στις 8 Δεκέμβρη. Αν κάποιος εξετάσει αυτό το ζήτημα από το τέλος, από τη συνεδρίαση που έγινε στο ΔΣ της ΓΣΕΕ και δει ότι η μια πρόταση των δυνάμεων που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ ήταν για τις 24 Νοέμβρη και η άλλη πρόταση που συμφώνησαν όλες οι άλλες

παρατάξεις – αν και η αρχική τους εκτίμηση ήταν ότι δεν χρειάζεται καθόλου απεργία – ήταν για τις 8 Δεκέμβρη, όπως και αποφασίστηκε, αν κάποιος πιάσει από την τελευταία φάση την αντιπαράθεση, μπορεί να τα μπερδέψει. Ή μπορεί να μην ξεκαθαρίσει στο μυαλό του ακριβώς πώς έχουν τα πράγματα.

Θυμίζουμε λοιπόν, γιατί γενικά σαν ερώτημα μπορεί να υπάρχει στον κλάδο, μέσα στους εργαζόμενους: Η προσπάθεια των σωματείων που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ να οργανωθεί η πάλη των εργαζομένων δεν ξεκινάει με αφετηρία στις 24 Νοέμβρη. Έχει προηγηθεί μια μεγάλη προσπάθεια από το καλοκαίρι, με επίκεντρο τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας. Αλλά και ούτε σαν ημερομηνία ξεκινάει από τις 24 Νοέμβρη. Θυμίζω ότι στο συλλαλητήριο των Ομοσπονδιών, Εργατικών Κέντρων και Σωματείων που συνυπέγραψαν την πρόταση νόμου για τις ΣΣΕ και το πλαίσιο πάλης, στις 17 Οκτώβρη, καλέσαμε από το βήμα όλες αυτές τις οργανώσεις άμεσα να πάρουν απόφαση για απεργία.

Μας ενδιαφέρει μέσα από την οργάνωση του αγώνα να φτιάξουμε και τις προϋποθέσεις για την κλιμάκωση, παίρνοντας υπόψη ότι και η άλλη πλευρά εργοδοσία, κράτος, κυβέρνηση, πολιτικές δυνάμεις, συνδικαλιστικό τους προσωπικό κ.τ.λ. κλιμακώνουν την επίθεση, με νέο γύρο που δεν θα είναι ο τελευταίος. Άρα, μας ενδιέφερε να κλιμακώσουμε και προτείναμε συγκεκριμένη ημερομηνία στις 10 Νοέμβρη. Την απέρριψαν. Προτείναμε στις 24 Νοέμβρη, την απέρριψαν και καταλήξαμε στις 8 Δεκέμβρη.

Εμείς γιατί δεν κολλήσαμε στις ημερομηνίες; Γιατί μας ενδιαφέρει, με κάθε τρόπο να οργανωθεί η πάλη των εργαζομένων. Παίρνουμε υπόψη μας ότι εμείς προσπαθούμε, με κάθε τρόπο καθημερινά, να οργανωθεί ενιαία και να εκφραστεί ενιαία σε απεργία. Αυτό ήταν το ζητούμενο, γιατί είναι μια βασική προϋπόθεση ώστε να δώσουμε καλύτερα τη μάχη και να κλιμακώσουμε τον αγώνα.

Δε θα ήταν το πρόβλημα να πάμε με μια απόφαση σαν Ομοσπονδία Οικοδόμων ή τα σωματεία που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ, να πάμε σε μια απεργία. Να πούμε ότι αποποιούμαστε τις ευθύνες μας, εμείς κάναμε την απεργία κι όλα ωραία και καλά. Αλλά αυτό θα δημιουργούσε τη δυναμική που θέλουμε; Δε θα δημιουργούσε, συνάδελφοι, ούτε θα μας έδινε ευκαιρία να φτάσουμε και να διευκολυνθεί κάποιος κόσμος να κάνει απεργία.

Θέλουμε να σημειώσουμε εδώ, ως εμπειρία, ως χρήσιμη πείρα, ότι υπάρχει μια ταύτιση. Το πώς αντιμετώπισαν το ζήτημα της απεργίας οι άλλες δυνάμεις δεν είναι άσχετο ούτε ασύνδετο με το πώς αντιμετώπισαν και παρέμβηκαν σε αντι-ΠΑΜΕ γραμμή και κατεύθυνση, το ζήτημα με τις εξελίξεις που είχαμε στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας, με τη δικαστική απόφαση. Όλοι με μια φωνή, αυτοί που τώρα χρησιμοποίησαν όλους τους τρόπους για να πάει παραπίσω ή να μην έχουμε καθόλου απεργία, ήταν συντεταγμένοι και σε επίπεδο ΕΚΑ. Ούτε λίγο ούτε πολύ συντάχτηκαν και με τη δικαστική απόφαση, που λέει ότι το τελικό κουμάντο στις διαδικασίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων το έχουν τα δικαστήρια.

Αυτό μπορεί να μας οδηγήσει σε ορισμένα συμπεράσματα. Δηλαδή, εδώ έχουμε μια ταύτιση σε δύο σημαντικά γεγονότα μέσα σε λιγότερο από ένα μήνα των άλλων δυνάμεων κι αυτών που φοράνε το μανδύα της «αριστεράς» ή άλλων που μπορεί να έχουν διαφοροποιηθεί προσωρινά. Έχουμε μια ταύτιση στο πώς θα αντιμετωπιστεί όχι η παρέμβαση του ταξικού εργατικού κινήματος, αλλά η προσπάθεια να οργανωθούν μαζικοί, αποφασιστικοί αγώνες και να δοθεί χρόνος στην κυβέρνηση, αλλά και στήριξη στη γραμμή που γενικά προωθείται τώρα, των συμφερόντων του κεφαλαίου.

Αυτά νομίζω ότι έχει μια αξία να τα κουβεντιάζουμε διεξοδικά. Δε φτάνει να λέμε ότι «η ΓΣΕΕ είναι ξεπουλημένη». Εκτός από αυτό όμως, είναι και εργαλείο εγκλωβισμού των εργαζομένων, ενσωμάτωσης στην κυρίαρχη γραμμή που υπάρχει. Άρα, ως τέτοιους πρέπει να τους αντιμετωπίζουμε, ανοίγοντας όλη τη βεντάλια της τακτικής που χρησιμοποιούν για να εγκλωβίζουν εργαζόμενους.

Νομίζω, συνάδελφοι, ότι μπορούμε να ανταπεξέλθουμε στις δυσκολίες που υπάρχουν και κυρίως, μπορούμε να παραμείνουμε σταθεροί και με πίστη στη γραμμή που έχουμε αποφασίσει, στη γραμμή που επιβεβαιώνεται. Γιατί γνωρίζουμε πολύ καλά ότι αυτή είναι η βασική προϋπόθεση για να μη λαθέψουμε στο στόχο μας, να μη λαθέψουμε στο ποιον έχουμε αντίπαλο απέναντί μας. Αυτή είναι η βασική προϋπόθεση, όπλο και εργαλείο δουλειάς για να δουλέψουμε για τη συσπείρωση μέσα στον κλάδο, για να χτιστούν ποδάρια του Συνδικάτου μέσα στους χώρους δουλειάς και να δώσουμε, μέσα σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης, τη μάχη αξιόμαχα. Είναι πολύ κρίσιμο αυτό, γιατί το πώς δίνουμε τη μάχη τούτη την περίοδο, θα κρίνει και το πώς θα εξελιχθεί στο μέλλον ο πόλεμος που έχουμε με το κεφάλαιο και το προσωπικό του.